

ПРОЛОГ

Моя королева. — Попри кров на її сорочці та тягар своєї втоми, я бачив доказ того, що знав завжди. Вона була королевою. І тепер не лише в моїх очах, а й в очах кожної магічної істоти нашого світу. Вона світилася так, ніби в ній палало сонце. Ніби весь всесвіт зімкнувся довкола її ества. Вона стиснула мою руку, і я відчув, як магія пульсує крізь її шкіру. Вона була дика і вільна, наче буря, що насувається на обрії.

Вона подивилась на мене. Коли вона зрозуміла, чому я став перед нею навколішки, на її очах заблищали сльози. Її пара. Її захисник. Я присягнув на вірність і вклонився їй. Натовп побачив, що будь-яка дія проти неї буде дією проти мене. Я відчував силу, що текла в наших жилах, — її світлу й мою темну. Вони жили одна одну. Я знав: не існує нічого, з чим би ми не впорались разом. Корона на голові у Теа мерехтіла. Символ її влади.

Я раптом відчув приплив гордості.

— Нехай живе королева.

Мій голос розлетівся по кам'яній залі.

Кілька істот позаду повторили за мною.

— Встань, — процідила Теа крізь зуби.

— Як забажаєте, — мовив я.

Я підвівся, не відпускаючи її руки, і глянув на присутніх. Усі мовчали й не зводили з нас очей. Чекали наших дій, чекали, коли нова королева і її пара візьмуть усе у свої руки. Деякі вампіри пильно спостерігали за тим, що відбувається в залі: оцінювали, вишукували хоч натяк на слабкість своєї нової королеви. Але в Теа не було жодної слабкості, і вона це ще покаже.

А зараз я просто хотів її обійняти. Моя мати підійшла до підвищення. Її губи скривились від дикої люті.

— Вона не може бути королевою.

Глибоко в моїх грудях пролунало гарчання. Ніхто не торкнеться Теа. Навіть моя рідня.

— Її було обрано, — гукнула Маріана. — Якщо хтось із цим не згоден, може йти.

Мені здалося, що вона кинула ледь помітний погляд на Зіну, ніби не знала, чи наважиться її інша сестра залишити свій трон.

Усі стояли непорушно. Нарешті моя мати зітхнула й вийшла із зали. Я дочекався, доки мій батько й брати пішли за нею. Усі вони виглядали втомленими. А тоді Теа звернулась до них:

— Поверніть її. Вона *наша* родина.

Це була більша повага, ніж моя мати будь-коли виявляла до неї. Мій батько схилив голову, і його плечі опустились.

— Моя королево.

Мої брати вчинили так само. Лісандер і Себастьян ледве стримували теплі посмішки, коли зверталися до нової королеви. Коли вони пішли, Маріана прокашлялась.

— Нам треба багато обговорити. — Вона дивилась то на мене, то на Теа. — Але це почекає до ранку. Тобі треба відпочити й дати своїм силам заспокоїтись.

На її долоні утворилася маленька кулька світла. Вона полетіла до нас, і Маріана задоволено зітхнула, адже її магія тепер працювала.

— Це проведе вас у ваші нові апартаменти.

Теа здивовано кліпнула, але швидко зібралась.

— Дякую.

І все ж вона трохи хиталася — така потужна магія виснажила її. Мене охопив інстинкт, я забув про її корону й новий статус. Я хотів лише дбати про свою пару, тож підхопив її на руки й поніс за кулькою світла углиб двору.

Теа обхопила мене за шийку і ткнулася в мене носом.

— Куди ми йдемо?

— Кудись, де є замок, — пообіцяв я. — І ванна.

Треба було зняти з неї цей закривавлений одяг. Мій член напружився, явно заінтригований такою схемою.

Я намагався ігнорувати його, поки вона не заговорила.

— І ліжко?

— Як забажаєте, Ваша Величносте.

Теа легенько облизала губи язиком — і щось первісне заревіло в мені.

— У цьому ж весь план.

Теа уривчасто вдихнула і глянула на мене. Її очі світилися бажанням.

— Замовкни й віднеси мене в ліжко.

РОЗДІЛ 1

ТЕА

— **М**абуть, тут.
Джуліан кивнув на двері, біля яких зупинилась кулька світла, і потягнувся до ручки. Магічна сфера одразу зникла — вона виконала своє призначення.

Я дивилась туди, де щойно вона була.

— Закляття?

Він кивнув. Джуліан тримався за ручку і не відчиняв двері, ніби, як і я, не міг повірити в реальність того, що сталося.

Двері з товстого дуба були щонайменше три метри заввишки. Проте вони вражали лише своїми розмірами. Не таке я очікувала побачити в місці з тронами, магічними сферами й королевами.

Мій шлунок стиснувся. Від думки про королів мене почало нудити. Що далі ми відходили від тронної зали й усього, що там сталося, то сильніше я почувалася не у своїй тарілці.

Магія.

Магія прокинулася. Вона більше не проклята. Вона більше не дримала в наших жилах. Я відчувала її. Не так, як раніше, коли Джуліан мене торкався. Вона змінилася, але наскільки? Це будуть невеличкі фокуси, на зразок летючого світла, чи нас очікують величні сюрпризи? І чому обрали саме мене? Чому трон обрав мене?

Я спробувала відкинути всі свої тривоги і зосередитися на цій миті — на чоловікові зі мною.

Я міцніше обійняла його за шию. Я не хотіла перейматися усім цим. Не зараз, коли моя шкіра торкалась його. Не зараз, коли ми отримали другий шанс. Але, з кожною хвилиною, я почувалась усе більш втомленою. Здавалося, воскресіння додало сил Джуліану, натомість мене виснажило.

— Чого ти чекаєш? — стиха промовила я.

Я відмовлялася підкорятися втомі, поки не насичуся ним.

— Просто... — Він різко замовк і похитав головою. — Не зважай. Це почекає.

Я не встигла промовити й слова, як він відчинив двері й заніс мене всередину. Після мінімалістичної простоти дверей я була не готова до того, що побачила всередині. Ми опинились у величезному вишуканому вестибюлі. На відміну від брутальної елегантності та кам'яних фасадів решти двору, стіни тут були гладкі й оздоблені чудовими фресками, які зображали небесний рух сонця й місяця. Біля самого входу уздовж стіни простягався світанок: промені яскравого сонця огортали сьйвом дивовижних тварин й рослини. У блакитному небі літали неймовірні птахи — що ближче до середини стіни, до полудня, то вище. Далі сонце опускалось назустріч сутінкам і зорям.

На стінах, де коридор переходив у кімнату, панувала ніч. Стіни мали найтемніший відтінок синього, що поступово ставав чорним. Лише зорі, здавалося, ледь мерехтіли, коли ми йшли коридором. Я гадки не мала, чи це була гра світла у виконанні майстра, чи магія. Від побаченого мені відняло мову.

Над головою висіли дві кулі, які випромінювали ледь тьмяне тепле світло. У великому кам'яному каміні потріскував вогонь. Нас вітав легкий запах диму. Обабіч каміну стояли завалені подушками м'які оксамитові дивани. Хтось лишив на столі пляшку вина й два келихи — наче нас тут чекали. На мить я подумала, що, можливо, цю кімнату готували для Сабін. Для Сабін, яка

розраховувала зійти на трон і вдягнути корону. Для Сабін, яка вже, напевно, планувала свою помсту мені. Доведеться з нею розібратись. Потім. А поки я роздивлялась усе довкола.

Чорні штори закривали високі, майже триметрові вікна. З одного боку вікно було обрамлене сонячним промінням, а з іншого — срібним півмісяцем. Крізь вікно виднілося нічне небо, яке виблискувало на поверхні каналу. Вода бралась брижами місячного світла. Тремтливий танок води кликав мене, як стукіт пульсу.

— Це *Rio Oscuro*?

Джуліан кивнув і поставив мене на підлогу, але не прибрав руку зі спини, ніби ще був не готовий мене відпустити.

— Джерело всієї магії.

— Всієї? — почала розуміти я. Це був не просто черговий магічний осередок, як у Парижі чи в Греції. — Це тому...

Але я сумнівалася, чи хотіла питати. *Це тому ми сьогодні тут? Це тому двір досі існує саме в цьому місці? Це тому мій батько не намагався мене викрасти, доки ми не опинились у Венеції?*

— Ось чому ми досі живі, — сказав він.

Я підвела очі й побачила тіні на його вродливому обличчі. Я зрозуміла те, чого він не сказав: ось чому ми перед тим померли. Нас не випадково тягнуло сюди. Мордікум не випадково обрали це місце, а Віллем не випадково прийшов по мене саме тут. Тепер я була так само пов'язана з магією за вікном, як із власним тілом.

Корона тиснула на голову. Руки й ноги боліли. Ніби магія витікала з моїх кісток і намагалась повернутись у воду. Я хитнулась, і Джуліан мене підхопив.

— Ти голодна? — спитав він.

Мій живіт забурчав у відповідь, але я лише проковтнула слину. Мене охопили спогади. Вони були туманні, затьмарені чарами, якими Віллем діяв на мене, поки тримав у полоні. Я не могла пригадати, коли востаннє їла нормальну їжу, але пам'ятала, що...

Я кивнула й зашепотіла.

— Вранці я пила кров.

Запала коротка мовчанка, поки Джуліан перетравлював мої слова. Я зазірала йому у вічі, намагаючись зрозуміти, що він про це думає. Це було моє зізнання. Я гадки не мала, скільки була під владою Віллема, скільки пила кров, поки він намагався маніпулювати моїми вампірськими генами.

Нарешті Джуліан скинув піджак свого зіпсованого смокінга й почав заковувати рукав.

— Що ти робиш? — випалила я.

— Тобі треба поїсти, — сказав він стиха й простягнув мені свій зап'ясток. — Що б там не сталося, очевидно, тобі потрібні сили.

Я похитала головою, і на очі навернулися сльози.

— Не треба... після такого...

— Я відчуваю чудово, — перебив він. — Таке відчуття, наче в моїх венах тече *Rio Oscuro*.

Але йшлося не лише про нього, і ми обоє це розуміли.

— Я не хочу бути чудовиськом, — сказала я надломленим голосом.

— Ти ніколи не будеш чудовиськом, — відповів він. — Корона не обрала б ту, кого можна легко збити зі шляху.

Його слова нагадали мені, яка важка та корона. Я зірвала її з голови й жбурнула на диван.

Джуліан підняв її й поніс до полиці над каміном. Ще трохи потримав, і камінець у ній зловив відблиск вогнища.

— Теа, ти носиш корону й сама вирішуєш, коли ти цього хочеш.

Якби ж усе було так просто, але щось мені підказувало, що це не так. Проте я зрозуміла, що він мав на увазі.

— Зараз я не хочу її носити.

Він поклав її на полицю. Я знала: він теж зрозумів, про що я. Зараз я не була королевою. Не тоді, коли ми були лише вдвох. Не після всього, що сталося. Я хотіла бути лише його парою. Я хотіла бути лише в його обіймах.